

Als uw verslaggever alle mooie gedachten, alle meningen en de hele levensgeschiedenis van zijn gast van vandaag wil optekenen in één artikel dan zijn alle 14 pagina's van deze editie te weinig.

Broeder Rafaël Bosters, onze organist en voorzanger, is vandaag de zeer gewaardeerde gast .

Hij begint met nadrukkelijk te stellen dat hij een zeer gelukkig leven achter zich heeft liggen.

Als je al in 1926 als Reinier Bosters geboren bent, en nog wel in Den Haag, heb je natuurlijk veel te vertellen, letterlijk en figuurlijk.

Het leven is in zijn jongste jeugd voor Rafael niet gemakkelijk geweest. Toen hij twee jaar oud was stierf zijn moeder en omdat vader niet goed voor ze kon zorgen werden hij en z'n twee jaar oudere zus Leonie ondergebracht in Huize Groenestein in Den Haag, een voogdij instituut voor wezen, half wezen en kinderen waarvan de ouders uit de ouderlijke macht gezet waren.

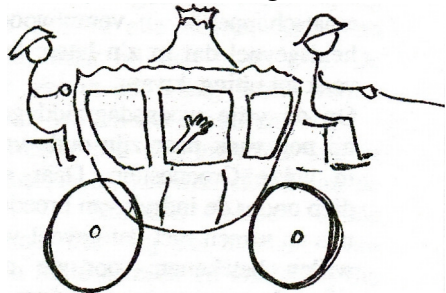
De kinderen waarvan één van de twee ouders gestorven was, de halfwezen, mochten eens in de twee weken op zondag tussen tien en vijf naar huis. Allerlei zusters, waarvan Rafael nu de naam nog kent, óf omdat

ze heel aardig waren óf omdat ze krengerig deden, zorgden voor een strenge opvoeding, waarin het katholieke geloof in al zijn vormen van die tijd een centrale rol speelde. Het 'uniform' bestond uit een soort ruwlinnen grijs

"boevenpak" dat alleen maar

schoon aangereikt werd als ze om de veertien dagen naar huis gingen. Het enige voordeel van die tijd dat hij zich kan herinneren is dat hij op Prinsjesdag met zijn groep vooraan mocht staan en dan de Gouden. Koets met de Koningin erin bijna aan kon raken.

Op zijn zesde jaar verhuisde Reinier naar de andere kant van het complex en kwam bij de Broeders van de La Salle terecht. Daar ging hij naar de lagere school van de Broeders van de Christelijke Scholen, waar vooral lekenleraren voor de klas stonden. Meneer Lans herinnert hij zich nog. Toen hij tien werd mocht Reiner weer thuis komen omdat zijn vader een

nieuwe levensgezellin gevonden had. Tussen de kinderen en deze stiefmoeder boterde het echter niet zo geweldig.

Hij ging voortaan naar de vijfde klas van de lagere school van de Broeders van Maastricht op 20 minuten lopen van huis. Op aandrang van zijn tweede moeder moest hij naar de C-afdeling die eigenlijk bestemd was voor de wat rijkere kinderen. En dat terwijl zijn vader een eenvoudig inkomen had als werkmeester op de gemeentelijke sociale werkplaats, waar blinde mensen het beroep van bezembinder van hem leerden en verder uitoefenden. Maar 'moeder' besliste inmiddels in huize Bosters. Rafaël heeft overigens deze beslissing nooit betreurd.

Hij kwam wel eens op die werkplaats van zijn vader; vader nam wel eens blinden mee naar huis en langzamerhand groeide bij de jongeman het maatschappelijk verantwoordelijkheidsgevoel dat in z'n latere leven zo vaak tot uiting kwam.

Op de vrije woensdagmiddagen trok hij nog vaak naar zijn oude vriendjes in huize Groenestein. Daar was hij diep onder de indruk van broeder Livinus en samen met dat gevoel van 'iets willen betekenen voor de mensen' rijpte de roeping om religieus te worden. En dan natuurlijk bij de broeders van de La Salle, waarvan hij wist dat ze naast onderwijs veel deden om jongeren tot goede ontwikkeling te brengen. Er moest thuis gepraat worden door Livinus omdat er financieel iets geregeld moest worden en omdat Reinier voor de eerste en de laatste keer in zijn leven iets gestolen had. Dat ging overigens het bedrag van: vijf cent niet te boven, maar toch....

Nu verzucht Rafael: 'Je kunt je eigen leven niet sturen; je wordt gestuurd en je kunt wat méé sturen'. Wat de liefde betreft is het in zijn leven steeds een soort éénrichtingverkeer geweest. Hij heeft altijd in een mannengemeenschap geleefd en alleen toen hij misdienaar was en z'n haren gekamd moesten worden door een zuster, is hij wet eens liefkozend gestreeld.

Maar de liturgie in de kerk maakte voor Rafael veel goed. De beelden, de verhalen, de pontificale kleding, de show, Kerstmis, Pasen, daar werd je door beademd. Dat deed je goed.

Die van Bosters waren van huis uit Brabanders. Steenberg en Bergen op Zoom waren de bakermat. Daar heeft hij nog iets van de Bourgondiër van over. Zijn verre voorouders noemt hij Vlaamse 'schavuiten'. En dan wel om meer dan om vijf cent !

Zijn vader was een goedaardige man, en van Reinier zeiden ze: “De appel valt niet ver van de boom”. Dat vindt Rafaël trouwens zelf ook en dat mag hij.

Vier dagen vóór het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog op 10 mei 1940 ging hij naar het Juvenaat van de Broeders van de La Salle in Baarle Nassau om de mulo te doen. Toen zijn vader hem naar de trein bracht verzuchtte die ineens: ‘Nou zal ik wel geen stamhouder krijgen’ en die opmerking zette een extra domper op het vertrek en bracht telkens toch ook weer enige twijfel. Broeder Christiaan bracht hem verder naar Baarle Nassau en Reinier begon aan een heel andere face in zijn leven.

Het religieus besef moest natuurlijk groeien. Had je dat besef wel? “Kind en Liturgie” was hem inmiddels wel op de diverse instituten met de paplepel ingegeven. Dat heeft Rafaël altijd enorm geraakt en dat is tot op de dag van vandaag zo gebleven.

Het was de bedoeling om na de mulo het noviciaat te doen in België maar door de oorlog ging dat niet en dus werd eerst maar begonnen met de zogenaamde kweekschool, de opleiding tot onderwijzer.

De liturgie uit die tijd bleef voor hem indrukwekkend: Alles in het Latijn, dat hij leerde lezen en verstaan; lange diensten, vooral in de Goede Week; wierook en mooie gewaden en veel zang.

5 September 1944 is Reinier met zijn klasgenoten officieel ingetreden bij de Broeders van de La Salle, met als kloosternaam Rafaël.

Op 1 oktober '44 worden ze in Baarle bevrijd, na drie dagen onder vuur gelegen te hebben. Al snel daarna begon dan eindelijk het noviciaat in België. Dat veranderde het leven nogmaals zeer indringend. Het was een zware en soms wel wat vernederende tijd- Jongvolwassen mensen die onder streng regime stonden. Vandaag de dag kunnen we ons dat nog nauwelijks voorstellen- Maar uw verslaggever liep als lekenjongen van 17-18 jaar ook nog netjes in rijtjes van drie te wandelen onder leiding van een pater surveillant Na het verblijf in België kwam de groep weer terug op de kweekschool. Bij Rafael was intussen het besef gegroeid dat hij liever jongens wilde opvoeden dan les geven op een echte school. Hij opteerde voor het ‘jongerenwerk’ en omdat zijn superieuren dat ook door hadden werd hij aan het werk gezet als leider van een groep van 30 jongens van 12 jaar op het instituut Sint Joep (St.Jozef) in Roermond. Hij kwam daar totaal onvoorbereid aan, al wist hij natuurlijk uit ervaring hoe het er aan toe ging.

Het leek veel op Groenestein, even saai, even streng, met de mis, de school van broeders, het eten en de wandelingen.

Gelukkig werd er voor Rafaël een blokfluit gekocht en mocht hij les nemen. Dat was een kolfje naar zijn hand en al snel had hij een 'klasje'. Ook had hij met een groep een 'Poesjenellen'-kelder ingericht, begonnen met een

met een paar poppen maar uiteindelijk met 30 poppen waarmee naar hartenlust geacteerd werd.

Dat duurde van '47 tot '57 waarna hij werd teruggeplaatst naar Groenestein in Den Haag om een broeder te vervangen die was uitgetreden omdat hij erg knap was en alle meisjes naar hem keken, waar hij niet tegen kon. De sfeer was in Den Haag enorm veranderd en het was wel even wennen.

Hij werkte ook nog anderhalf jaar in Heemstede bij het maandblad van de orde, 'La Salliaans Contact'. Mede daardoor heeft hij alle meditaties van de La Salle gelezen en omdat hij die maar saai vond gebruikte hij een eigen methode van overweging.

Zijn richting was inmiddels bepaald. Terug naar de jongeren in Roermond, maar dan als deskundige op het gebied van muziek, theater, drama. Die deskundigheid werd groter en groter, naargelang er meer opleidingen volgden. Gregoriaans, dirigentencursus, orgel, enz. enz. Dat was een hele fijne inspirerende tijd voor hem.

Na drie jaar is hij eindelijk zijn definitieve kant op gegaan en wel wederom naar Baarle Nassau. Daar heeft hij toen een heel gelukkige tijd beleefd.

N.B. Het is voor uw verslaggever, ondoenlijk om het leven van broeder Rafaël samen te vatten in de toegemeten ruimte. Daarom wordt dit verhaal hier afgebroken en gaan we verder in het september nummer. In September is het ook zestig jaar geleden dat Rafael in de Orde trad en daar sluit het vervolg van dit levensbericht dan prima bij aan.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.